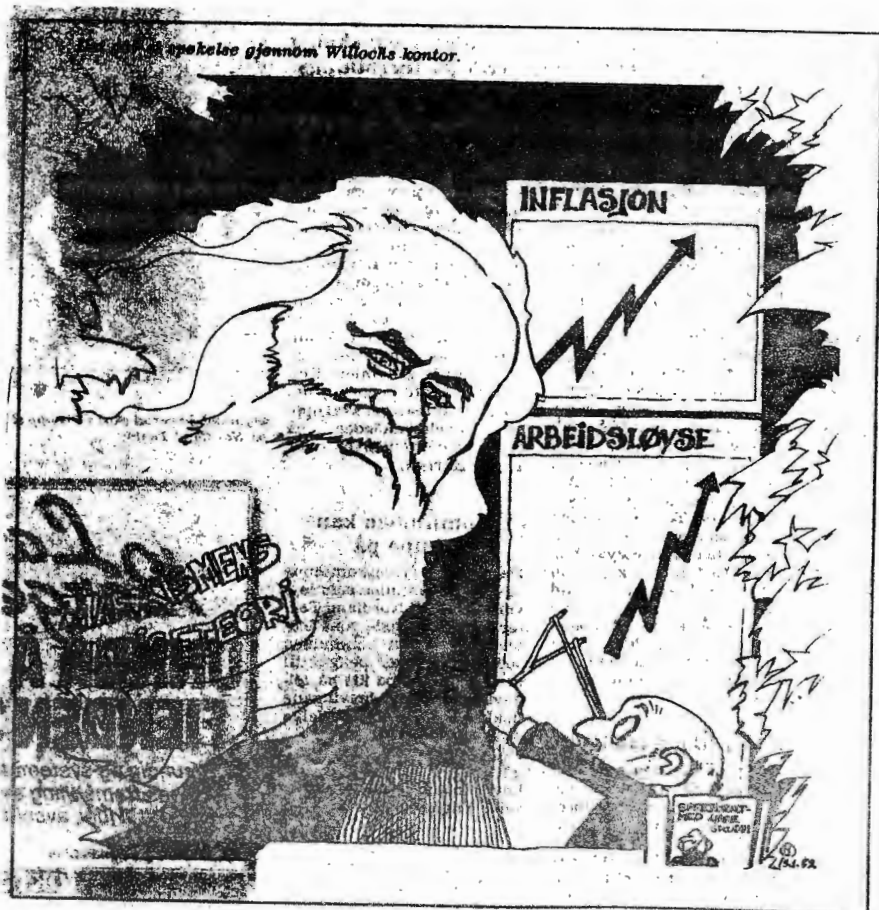

FRAM KAMERATER! JANUAR 1982.

INNHold:

-LEDER: fred og forsvarsdiskusjonen.....	side	3
-RV-PÅNG og RV-radio.....	"	5
-8.mars, situasjonen nå.....	"	6
-1.mai - 1982.....	"	8
-Studere??.....	"	11
-Partiet har tidligere undervurdert a-trusselen...	"	13
-Hvilke krav skal vi stille til en kommunistisk grunnorganisasjon?.....	"	14

Dette nr. av FK ble sendt ut til avd. i løpet av uke 4

FRIST FOR INNLEVERING AV STOFF TIL NESTE NR.:

12. FEBRUAR på OKTOBER, maskinskrevet.

Innleveringsfrister for stoff til FK fram til sommeren:

April-FK: 26.mars

Mai-FK : 7.mai

Juni-FK : 11.juni

LEDER: Fred og forsvarsdiskusjonen.

Partiet har i løpet av det siste 1½ året hatt en løpende forsvarspolitisk debatt som starta med forhåndslagringssaka, fortsatte med fredsmarsjen og fram til diskusjonene omkring parola "Norden som atomfri sone" og aksjonen "Nei til atomvåpen". For ca et ½ år sia gjennomførte partiet også en obligatorisk diskusjon hvor 2 sentrale spørsmål stod i fokus: 1) Linja for folkekrig og krava vi må stille til det norske forsvaret og 2) Partiets holdning til Nato.

I desember TF legges det fram et nytt diskusjonsopplegg til obligatoriske avd. møter. Denne artikkelen skal forsøksvis og kortfatta oppsumere hvor vi står nå og hvorfor denne diskusjoene er viktig nå.

Fredsbevegelsen i skyggen av Polen?

Enkelte kamerater har hevda at fredsbevegelsen og nedrustningskampanja nå kommer helt i skyggen av Polen. Som en retningslinje for partiets prioritering så er jeg enig, men som en generell slutning så tror jeg den er feil.

Ledende krefter i fredsbevegelsen anført av revisjonistene ser utviklinga i Polen primært som en trussel mot "avspenninga" og fredsarbeidet. Det er de samme krefter og grupper som forstår Jaruselskis motiver, som kritiserer Solidaritet for å ha vært for utolmodige og militante, og som konsekvens ønsker at generalene skal opprette ro og orden og "normale" forhold igjen.

Det store flertall av de som sympatiserer med fredsbevegelsen støtter sjølsagt Solidaritet, men vi har flere rapporter også i dette distriktet som viser at det f.eks i SV kretser er en lumkenhet i forhold til aktivt støttearbeid for Polen (et hederlig unntak er en del SU'ere). Uttalelsen til Trondheim SV om Polen understreker Tyrkia som like viktig (for balansens skyld) og sier at det viktigste er fortsatt avspennings og nedrustningsarbeidet. DNA'er (ex NKP) Ove Dahlsheim satt i protest mens resten av bystyret reiste seg i ett minutt stilhet for Polen. Vi vil merke den samme holdninga når Polen spørsmålet tas opp på årsmøtene i fagbevegelsen utover vinteren og våren.

Toneangivende kretser i fredsbevegelsen vil ganske sikkert forsøke å blåse vind i seila til f.eks "Nei til atomvåpen" og komme med forskjellige utspill utover våren. I forbindelse med såvel 8 mars, 1. mai og års- møtene i fagbevegelsen for å nevne noe. Denne taktiske og politiske utfordringa er vi nødt til å møte. Vi har med en viss rett blitt kritisert for å ha blitt tatt på senga i enkelte sammenhenger tidligere.

Linja i forhold til nedrustningskampanja.

For å stå best mulig rusta må vi sjølsagt ha den politiske linja klar. Diskusjonsopplegget (TF/des.) tar sikte på å løse noen viktige motsigelser omkring nedrustningskampanja. Den innretninga er jeg enig i, men det betyr at andre viktige uløste motsigelser, som står vel så sterkt her i distriktet som f.eks Nato, må ligge i denne omgang.

Hvor sterkt disse motsigelsene står her i distriktet har vi ikke noe entydig bilde av. Trolig har såvel den politiske linjekampen som lenge har pågått, som u-båt affæren og utviklinga i Polen bidratt til en større avklaring og oppslutning om SK's linje.

Et avgjørende spørsmål for partiet må være hva slags krav man skal stille til til fredsarbeidet. Dimitrov gir et viktig bidrag til å belyse dette. På s. 5 i studieopplegget (bilag TF): "En framgangsrik kamp for å bevare freden krever absolutt at proletariatets og de brede folkemassenes felles aktivitet er retta mot de konkrete opphavsmennene til krigen og mot de krefter i hvert land som hjelper dem direkte eller indirekte."

I 30 - åra betød det å brennmerke nazismen og fascismen, i dag betyr det å brennmerke sosialimperialismen. Glemmer vi dette kan vi lett ende opp med å tjene krigsanstifternes interesser framfor å bekjempe dem.

Prioritering - et politisk og ikke et taktisk spørsmål.

Et spørsmål som opplagt vil melde seg er dette: "Nå har vi diskutert linja i forhold til nedrustningskampanja og blitt enig i hovedsak, men hva gjør vi konkret?" En god del kamerater har gitt uttrykk for at de kunne tenke seg å jobbe innafor "NTA". Men med unntakstilstand i Polen og væpna motstandskamp i Afghanistan sier det seg sjøl hvor partiets begrensede krefter i første rekke må styres. Samtidig så tror jeg det er nødvendig at enkelte partikamerater jobber innafor nedrustningsaksjonen. Sjølsagt med sikte på å endre aksjonens grunnlag og underlagt partiets ledelse og vedtak. Her bør partiledelsen i distriktet ta noen raske initiativ. Det er motsigelser på om vi i det hele tatt skal jobbe innafor nedrustningsaksjonen og det er motsigelser på hvilken plass det skal ha i partiets arbeid og hvor mye krefter det krever. Dette bør vi søke å avklare i forbindelse med denne parti diskusjonen.

Fritjof i DS

RV-PÆNG OG RV-RADIO.

Valkamp og parlamentarisk arbeid framover.

Det blei drive ein fin valkamp her i distriktet til stortingsvalet i høst. Mykje pengar blei det og samla inn, og som de veit, havna alt som kom inn utover den oppgitte målsettinga i den lokale RV-kassa. Totalt blei det her i fylket samla inn ca.65000 kr., og av dette blei 20000 brukt lokalt.

Men vi har ennå nokre ubetalte rekningar og må skaffa meir RV-pæng for å ordna den saken.

Vi har og nokre valte representantar i fylkes- og kommunestyre, og dei treng pengar til det politiske arbeidet sitt. Det gjeld til dømes aktivistmøte, løpesedlar, kontorutgifter m.m.

RV-radio.

Etter at kulturministaren ga RV løyve til å driva nærradio i Trondheim, har vi fått ennå ein ting å bruka pengar til. Og som de skjønner er dette ein sjanse vi absolutt må gripa. Progressive radioprogram er ikkje nett dagleg kost i dette landet.

Før dei Radio-Aktive kan ta fatt, må det skaffast utstyr, og sjølv om dette er ein sak som RV sentralt vil støtta økonomisk, trengst det pengeinnsats frå oss i nærmiljøet og.

RV-radio er truleg ei sak som folk i omlandet vårt vil kunna tenka seg å støtta, så vi oppmodar folk til å ta det opp med sympatisørar på jobben, i nabolaget, i trimgruppa osv.

Målsettinga for innsamlinga til RV-arbeid og RV-radio er samla sett

til:

- kr.50,- for partimedlem
- kr.30,- for NKS-medlem
- kr.20,- for RU-medlem

Pengane kan leverast på Oktober, merket "RV-innsamling" innen 27.feb.

Skal vi satsa litt for ein Raud Eter om kort tid? (Spedd opp med litt Blå Musikk-.)

KASSERVER.

8. MARS, situasjonen nå.

Det blir to tog

Dette er klart etter at Brød og Roser har brutt ut av samarbeidet som begynte i høst, og sammen med Kvinneforbundet har spikra fast sine prinsipper for tog. Deres prinsipper er:

1. Bare kvinneorganisasjoner som arrangør
2. Ingen reservasjonsrett
3. På hovedparoler
4. Ingen underparoler

Det andre toget, som vi er med og forhandler om, har et helt annet organisasjonsprinsipp. Vi legger vekt på et demokratisk samarbeid med lik rett for alle til å påvirke parolegrunlaget, med reservasjonsrett og med frie underparoler (i ke stri mot hovedgrunlaget).

På siste forhandlingsmøte var det stor enighet og entusiasme for å fortsette samarbeidet for å arrangere tog. Det var representanter/observatører fra 6 fagforeninger, 2 skoler, 3 kvinneorg, Krisesentret og RV.

Det er klart at når det blir to tog, blir det vanskeligere å få støtte til vårt i f.eks. fagforeninger. Et viktig spørsmål å reise til diskusjon blir: Er kvinnekampen så viktig også i vår forening at vi bør være med som arrangør av toget 8.mars.

Hvis folk svarer ja til det, finnes det bare et alternativ - 8.mars komiteen sitt.

Parolegrunlaget i de to togene

Ingen har vedtatt noen paroler enda, men ut fra forslagene blir togene nokså like på noen områder og svært forskjellig på andre.

Også her i byen har det vært diskusjon på om togene bare skal ta opp "fene" kvinnekrev eller også internasjonale ting.

Paroleforslagene viser oss at det ikke er her uenigheten ligger, men den ligger i hva slags innhold de internasjonale parolene skal ha. Bots forslag har allmenne nedrustnings- og fredsparoler. De retter seg ikke mot noen eller for den saks skyld, ei heller støtter noen, bortsett fra "kvinnens kamp for frigjøring i alle land."

Bart forslag går på støtte til polens folk, Afghanistan og retter seg mot Usa og Sovjet.

Ingen er vel i tvil om at den beste støtta til kvinnens kamp for frigjøring i Polen er støtte til Solidarit.

Her ligger en viktig forskjell i de to togene.

Som en kuriositet kan jeg nevne at en av parolene til venstre er:
"Vei til kvinnelig verneplikt". Hva syns dere om den, kvinner?

Mobilisering - nøkkelord for hvor stor oppslutninga blir.

I fjor da det var et tog, gikk det flere hundre færre enn året før da det var to tog. Dette viser at et tog i seg sjøl ikke er nok til stor oppslutning. Oppsummeringa fra i fjor viser at det var dårlig mobilisering mange plasser.

Alle vet nå at det blir to tog. Sitt da ikke heime og tenk på hvor vanskelig det blir, men utnytt situasjonen og gå aktivt ut og diskuter med folk prinsipper for organisering av tog, viktigheta av å vise at vi er mange som jobber med kvinnekamp på forskjellige områder. Og ikke minst, nå har vi igjen sjansen til å diskutere hva slags vei vi skal gå i kampen for fred. Og vi vil vel gjerne komme på offensiven - gjør vi ikke? Her har den såkalte fredsbevegelsen bak seg i sine paroler. Det er dere det kommer an på om vi skal gå framover. La toget marsjere vise at vi er på vei opp av myra vi har hengt fast i. Ta et krafttak, kvinner og menn

Forhandlingsmøtet om parolene er 2. feb.

Lisa.

1. MAI - 1982.

Denne artikkelen er skriven med tanke på å starte diskusjonen omkring det politiske plattform for årets 1.mai. Synspunkta står for eiga rekning, og er ikkje bindande for DSAU. Plattformen blir vurdert utifrå situasjonen i Trondheim. Partilag utanfor byen må gjere liknande vurderingar på eiga hand, og reise problem direkte til DS

ENHET MED SAMORG ?

Eg tar det utgangspunktet som sikkert at SV også i år vil delta i Samorg-toget, og at det ikkje blir noko "3. alternativ". To saker vil då komme til å prege Samorg sitt 1.mai-opplegg: atomnedrustning og "enhet mot Høgre-regjeringa". Atomnedrustning: Toppen i DNA, SV og NKP blir truleg eining med ledelsen i "Nei til Atomvåpen" om å gjere 1.mai -82 til ein "freds og nedrustningsdag, i eit forsøk på å hindre utplassering av atomrakettar i Europa. Det kan og tenkjast at dei i generelle vendingar kan krev nedrustning også i aust. Likevel, - vi kan ikkje gå med i eit tog som ikkje eksplisitt, krev fjerna SS20, nemer Sovjet ved namn, og som ikkje krev fjerna atomvåpena som er retta inn mot den atomfrie sona dei krev.

Enhet mot Høgre-regjeringa? Denne parola vil ganske sikkert bli reist i forbindelse med tariffoppgjeret som står i fokus rundt 1.mai. Men DNA har lagt seg på linja med "ansvarleg opposisjon", og vil godta løysingar som betyr fortsatt nedgang i kjøpekrafta. Dei vil ganske sikkert godta bruk av voldgift mot evt. nei-fleirtal i enkelte forbund. I forbund som ikkje direkte eller indirekte rammar produktive og lønnsomme sektorar kan det tenkjast at DNA/LO-toppen legg seg på ei "kamp-linje" for å skaffe seg eit radikalt alibi. I tillegg vil dei fortsette linja med å spille "høgtløna" opp mot lågtløna; splitte dei fagorganiserte for så å herske over dei.

Klassesamarbeidspolitikken står ved lag, vi må klart ta avstand frå den, og aktivt reise kamplinja utifrå den aktuelle situasjonen:

Det har ikkje skjedd noko radikal endring av Samorg sidan forrige 1.mai. Ingenting tyder på at Samorg vil opponere mot linja som kjem frå toppen. Kun eit sterkt press frå grunnplanet kan kvinge fram konsesjonar. Vi må reise progressive forslag om 1.maipolitikken i klubbar, fagforeningar og i Samorg. Dette er viktig utifrå mobiliseringa til HFF, og utifrå ein langsiktig strategi for å styrke kamplinja. Men det er urealistisk å tru at dette presset i år er sterkt nok til å endre Samorg sitt politiske 1.mai-grunnlag.

Det einaste som kan tilseie at vi skulle gå inn for enhetstog, er om den ytre situasjonen endrar seg drastisk, f eks at Sovjet invaderer Polen. Ein slik situasjon vil føre med seg krav om eit tog for å vise størst mulig støtte

til Polen. Eit slikt tog må vere uten partimarkeringar, uten klassesamarbeidsparoler og uten passivistiske og revisjonistiske nedrustningsparoler. Samorg vil ikkje kunne gå med på eit slikt opplegg, - for dei er nedrustnings og avspenningspolitikken (ettergivenhetspolitikken), viktigare enn proletarisk internasjonalisme. Men vi må , i ein slik spent internasjonal situasjon, diskutere grundig korleis vi skal legge forholda til rette for verkeleg store massedemonstrasjoner.

Arets 1.mai blir viktig, og vi må raskt bidra til at det tradisjonelle FFF-initiativet også i år dominerer 1.mai med anti-imperialisme og klassekamp .

VAR PLATTFORM.

Det har tidlegare om åra vore reist forslag om at FFF bør ha ei meir begrensa plattform, med få parolar: kun proletariatet sine hovedkrav. Eg vil markere meg imot ei slik innsnevring. Vi må, samtidig som vi kjempar for å mobilisere arbeiderklassen på hovedkrava, også mobilisere dei breie laga av arbeidarklassen, også på mindre viktige, men dog rettferdige krav. Vi må ogta vare på den styrken ungdom, kvinner, intellektuelle og andre grupper utafor arbeidarklassen har tilført FFF. Vi må halde på dei sterke sidene, og utifrå dei vinne nye skansar.

Dei viktigaste sakene.

Polen, må uansett kva som sker innta ein sentral plass. Frihetskampen har stor støtte i folket, og den må komme til uttrykk 1.mai. Vi må stå klart fram som alternativ til Samorg sin "ullne" støtte, vi må framheve Sovjet si rolle, kreve hardare økonomiske og politiske sanksjonar frå regeringa, mot Sovjet og Polen, vi må forlange at fagbevegelsen støttar Solidaritet.

Proletarisk internasjonalisme må få ein sentral plass i år. Det er mange viktige saker: Afghanistan, Tyrkia, Palestina, Kampuchea, El Salvador. Anti-imperialistisk seksjon var i fjord den største seksjonen , med rundt 350. I år må den bli kjempestor.

Atomnedrustning og fredsparoler vil komme til å stå sentralt. Vi må halde fast på kritikken av fredsbevegelsen sine nedrustningsparoler, og reise egne paroler som eksplisitt stiller karv om nedrustning av USA og Sovjet sine atomarsenaå. Vi må gå mot passifismen og fremme det synet at aktiv støtte og hjelp til den kampen som offera for imperialistisk undertrykkingfører, er det beste fredsarbeidet vi kan drive. Krava om nedrustning er nødvendig men ikkje tilstrekkeleg som kamp for freden.

Tariffoppgjeret er inne i avsluttande fase rundt 1.mai. Kampinja må stillast klart opp mot klassesamarbeidslinja gjennom ~~sax~~ parolar knytta til den aktuelle situasjonen. Det vil stå kamp om utviklinga av kjøpekrafta, splitting av fagbevegelsen og bruken av voldgift. Missnøyen med LO-toppen er stor, og det er stor støtte bak våre krav. Dette må kunne gje eit større innslag av fagorganiserte i FFF enn tidlegare.

Begjeringa sin økonomiske politikk, stikkord: prisstigning, budsjettpolitikken, nedlegging av arb.plassar. Denne politikken rammar store grupper av befolkninga, og vi må vere våkne for å trekke med desse gruppene i FF.

Samspørsmålet er på alle måtar viktig å reise 1.mai. Demninga i Stilladalen er ikkje bygd. Samebevegeleien har annonsert ei hardare linje. Borgarskapet vil sette på å framprovosere sjåvinistiske reaksjonar. Vi må vere budd på å aktivt forsvare samane sine nasjonale og kulturelle rettar.

Nynazisme og rasisme. Hadeland-saka viser at vi ikkje kan ta lett på dette området. Det blir kalrare og klarare at det er kriminelle grupper. Kravet om forbud av(ny)nazistiske og rasistiske grupper må reistast med full tyngde. Overfor Samorg må vi bruke vedtaket frå LO-kongressen, som også krevde forbud.

Kvinne og ungdom må ha egne hovedparoler. I tillegg bør det vurderast om det skal vere med hovedparoler på miljø, bolig og kanskje ei særegen lokal parole.

Spørsmålet om Nato-parole vil sikkert bli reist, også i år. Det måtte i tilfelle vere ei parole som krevjer Norge ut av Nato's kommandosystem og styrking av det nasjonale forsvarsret. Saka er viktig, men eg er imot å ha parola med. Kampen om massane i "fredsarbeidet" går i dag på andre saker og skiljelinjer, som nemnt ovanfor.

AKTIV MASSEMobilisering ER VIKTIG.

Skal vi unngå at Samorg-toget i år blir større enn FFF, må vi ta alvorleg på massemobiliseringa. Massearbeidet, eller sympatisørarbeidet, var tidlegare ei sterk side for m-l-bevegelsen. Denne sida må vi gjenvinne. Forhandlingar på toppen, annonser, løpesedlar er viktige nok, men det må følgjast opp av politiske diskusjonar menn og kvinner i mellom. Vi må bli mindre unnfalende og langt meir dristige i å reise forslag og politiske diskusjonar i miljøet vi ferdast i. KK-kampanja og 8.mars arbeidet er gode anledningar til å knytte nye kontakter, komme breiare ut med politikken. fram mot 1.mai må vi organisere lokale FFF-grupper som diskuterer politikk og driv systematisk og entusiastisk massemobilisering.

je.

Det er planlagt et stiftelsesmøte for FFF iuke 8 (22 - 27feb.)

Studere?

Jeg mener at vi må studere mer historisk materialisme og pol. økonomi før vi kan regne med å si noe særlig mye vettugt om sosialisme i Norge og bygginga av den. Lenin sier at sosialistisk bevissthet må tilføres arbeiderklassen, at den sosialistiske teorien er en vitenskap som er (og må bli) utvikla vitenskapelig, ikke ut fra hva noen håper og trur. Dette trur jeg gjelder for oss også, skal vi utvikle teoriene om sosialismen, og da spes. mhp Norge, må vi gjøre dette vitenskapelig, (dvs bla studere de teoriene som finnes, og gå ut fra dem), ut fra virkeligheten, ikke ut fra noen ideer oppe i hodene våre

Det virker som om det er brei enighet om at vi må ta et bedre grep om studiene enn vi har gjort tidligere. Dette blei begynt i høst, med studiekampanja på HMG. Det virker som om den er gjennomført på en bra måte i vårt distrikt. De fleste avd har gjennomført alle møtene, og studiene har også gitt resultater i endel endra syn på viktigheten av partiet. En virkelig prøve på hvor langt vi har kommet i korrigeringa av høyreavvik, i hvor godt studiene har fungert, mener jeg vi vil få gjennom KK-kampanja nå. Denne etter jo på prøve om vi virkelig vil styrke propagandaen og partiet, eller om det bare skal bli store ord.

Men sjøl om vi har kommé litt igang med studier, så kan vi ikke slå oss til ro med det. Studiene må bli endel av det daglige arbeidet til parti-avd. Dette må vi få gjennom ved å bruke studeier til avd.møtene, studiekampanjer å la den i høst, og åpne møter eller interne seminarer for å skolere oss.

Pga Polen, KK-kampanja o.l. blir våren ganske hard for parti-avd. Jeg trur derfor at studiekampanja må bli noe begrensa (1

-2 møter). SKAU foreslår at vi studerer historisk materialisme
Vi vil komme tilbake til hvordan denne kampanje skal kjøres
konkret, men vi vil arrangere studieleder-møter for studieled-
ere i alle avd.(se ellers TF for desember)

Men det er begrensa hva vi kan få til bare gjennom obligatori-
ske studiemøter i avd.(bl.a. pga andre oppgaver) Vi må derfor
prøve andre metoder også. I Mo i Rana arrangerte de nylig et
seminar over 2 dager, om historisk materialisme(med Steigan)
og politisk økonomi(med PMLysøstøl). Det var forma mast som
"skoleundervisning" - med forelesning og diskusjon. Dette var
svært vellykka, og vi har tenkt å prøve å få til det samme
opplegget til våren.

Ellers er vi takknemlige for å få ideer om andre måter å drive
skolering på og andre temaer det ønskes seminarer eller stu-
dier på. Er det en ide å prøve og kjøre åpne studiemøter på
Prinsensgt 14(dvs ikke alt for mange deltakere) , f.øks
månedlig, og ta opp forskjellige emner til forelesninger og
diskusjoner? Hvis noen er interessert vil vi gjerne høre om
det, det skal jo endel jobbing til for å få det til, og det
kan vi ikke sette igang hvis det ikke er interesse.

Studieansvarlig DS

KJØP BØKER PÅ OKTOBER!

PARTIET HAR TIDLIGERE UNDERVURDERT A-TRUSSELEN!

Jeg er svært uenig med "Mona" sin artikkel i siste TF, men på et område mener jeg du har rett. Det gjeldér partiets ensidige vurdering av a-våpna som terrorvåpen imperialismen nytta i sin utpressings og aggresjons politikk primært for å oppnå politiske mål. Denne framstillinga av a-våpna som en "papir - tiger" ~~er ikke~~ tufta på "Generallinja" til KKP fra tidlig på -60 tallet er ikke lenger tilstrekkelig i analysen av a-våpen trusselen. ABU våpna har i stadig større grad blitt integrert i supermaktenes militære strategi og planlegging. Det er altså ikke antallet a-våpen som først og fremst øker a-trusselen, men utviklinga av den militærstrategiske tenkninga (førsteslagseffekt, svare med a-våpen på konvensjonelt angrep, fullstendig integrering av a-våpen i de konvensjonelle styrkene, neutronvåpenet m.m.)

Noen eksempler:

- USA/Nato's planer om "forsvar" av sentral Europa baserer seg mer og mer på a-våpen som kompensasjon for manglende konvensjonell styrke.
- Sovjetiske divisjoner er oppsatt med taktiske a-våpen som en del av det tyngre artilleriet! I tillegg avslørte "Whisky" affæren i Sveriges skjærgård at store deler av Sovjets konvensjonelle marineflåte er utstyrt med a - våpen.

Det er mitt syn at partiets politikk etterhvert har utvikla ~~politikk~~ analyser og paroler som er i pakt med denne utviklinga: Da militærprogrammet blei vedtatt så seint som ~~svåren~~ 1979 var den særegne kampen mot a-opprustninga og senkinga av a-terskelen ikke ofra plass overhode. Ser vi derimot på såvel SK uttalelsen (TF. okt.) og PGG artiklene (TF. des) ses kampen for nedrustningsom en av 3 nødvendige faktorer i partiets fredsarbeid. Jeg tror likefult det er nødvendig å erkjenne at det tok tid for partiet å forstå alvorret i a-trusselen og at det bidro til at vi kom noe på bakfoten i forhold til den massebevegelsen som vokste fram.

Når det er sagt så må det tilføyes at partiets viktigste oppgave i forhold til denne massebevegelsen har vært en konsekvent og nødvendig kritikk av en farlig ensidighet i aksjonsgrunnlaget med sin manglende brodd mot Sovjet.

Fritjof.

HVILKE KRAV SKAL VI STILLE TIL EN KOMMUNISTISK GRUNNORGA- NISASJON ?

Jeg vil reise dette spørsmålet til diskusjon fordi jeg tror at få avdelinger fungerer som kommunistiske grunnorganisasjoner i dag. Jeg mener det er et resultat av høyreavviket, og jeg tror at den mest direkte årsaken er økonomismen. Avik på partinormene og liberalisme er andre viktige årsaker.

Først vil jeg si at gode tips om hvordan ei avdeling skal fungere er viktig og nyttig, likeså praktiske og organisatoriske tiltak. Men de løser ikke problema aleine.

Den strategiske linja

Den viktigste forutsetninga er at den strategiske linja er rett. At målsettinga til avdelinga og til hver enkelt kammerat er vepna revolusjon og proletarietets diktatur. At denne målsettinga alltid ligger helt fremst i pannebrusken og at a't vi gjør vurderes i forhold til det. Det mangler mye på dette i dag. Sjøl om partiprogrammet er helt klar på de strategiske måla har de i praksis blitt sjøvet en del til side. noe som har åpna for økonomisme i stor stil. Jeg tror ikke vi får grunnorganisasjonene til å fungere fullt ut som kommunistiske enheter før vi har retta opp denne feilen. Det tar si tid, men jeg mener at studia i høst har gitt oss en god start.

Politisk mobilisering.

Ei anna forutsetning er at kaderen blir skikkelig mobilisert på alle oppgavene som avdelinga driver. Jeg mener vi er sløvere på dette i dag enn for noen år siden. Oppgavene og direktiva blir ofte sett på som ei plikt og ikke som noe som kan drive oss framover. Ik er et godt eksempel. Mesteparten av den politiske mobiliseringa rundt KK-arbeidet har dreid seg om å berge dagsevisa. Aviss som vårt desidert beste middel i det allmene revolusjonære propagandaarbeidet har kommet i bakgrunnen. Fredsbevegelsen er et anna område hvor vi ikke har greid å samle partiet om ei politisk linje. Det har opplagt vært ei stor hindring for partiets praksis.

Kritikk sjølkritikk er et tredje område hvor noe må gjøres. Avdelingenes forhold til dette prinsippet er sløvt. Dette til tross for at vi er inne i en periode med mye politiske feil og ei relativt slapp holdning til politisk arbeid blandt en god del folk. Vi er enige om at det er høyrefeil, men hvem står for høyrefeila? Vi er enige om at det er mye liberalisme, men hvem er liberale? Veldig få blir kritisert for feil. Vi er rett og slett redd for å kritisere hverandre. Enhet for enhver pris. Ei slik holdning mener jeg er småborgerlig og liberal og er et hinder for å styrke enheten og slagkrafta til avdelinga.

Den demokratiske sentralismen og partinormene.

Dette er det fjerde området hvor jeg mener vi har viktige avik. Viktigst er det å styrke sentralismen og praktiseringa av vedtektene. Jeg har ikke dermed sagt at demokratiet i partiet er som det skal være. Sjølv har jeg støtt på noen eksempler hvor folk har vært prinsipielt imot sentrale pålegg. Det finnes også eksempler på rein fraksjonisme. Sjølv omslike ting er viktig å bekjempe, er det ikke denne typen feil som er dominerende. Det jeg først og fremst er ute etter, er å skjerpe praksisen. For. eks. få et bedre forhold til gjennomføring av direktiver tidsfrister, rapportør, fatte vedtak gjennom avstemninger etter en avdelingsdiskusjon, oppfølging av vedtak, protokollføring av diskusjoner og vedtak, o.s.v. Jeg tror mange avdelinger hadde hatt godt av å stydere vedtektene. Jeg tror det finnes motsigelser på dem og jeg tror det finnes prinsipielle motsigelser på den demokratiske sentralismen.

Dette var noen områder hvor det trengs opprydding for å vi skal greie å bygge opp kommunistiske grunnorganisasjoner. De peiker alle i den retning at politisk og ideologisk mobilisering blir hovedmedisinen. Så skal jeg ei litt om hva som kan gjøres på det organisatoriske området.

Hvordann skal en kommunistisk grunnorganisasjon fungere?

Lenin fremheva tre former for kamp som kommunister alltid må drive. Teoretisk, politisk og økonomisk. Legger vi til organisatorisk arbeid, har vi en gråv modell for hvordann ei avdeling skal arbeide. Denne modellen gir oss ei allsidig innretning som gir oss muligheter til å unngå økonomisme. Følger vi ikke en slik modell er det min påstand at økonomismen er uungåelig.

Det som er litt viktig for oss er å få denne modellen fra det allmene og ned til den konkrete praktiseringa i hver enkelt avd. Som en start vil jeg fremme påstanden om at det til enhver tid må være syv permanente oppgaver i ei avdeling. Nemlig:

- Organisatårisk arbeid.
- Propagandaarbeid (med KK som viktigst).
- Økonomiarbeid.
- Teoretiske studier.
- Systematisk massearbeid.
- Politisk arbeid i front/fagforeninger.
- Rekruttering/partibygging.

Ikke alle like viktig til enhver tid, men å utelate ei av dem over et lengre tidsrom, vil føre til en eller anna form for ensidighet med negative konsekvenser.

Hver avdeling bør ha ansvarlige på alle disse områda. Jeg skal ikke komme nærmere inn på dem her, heller komme tilbake til det siden.

Noen vil kanskje hevde at når de sentrale pålegga kommer i tillegg, blir dette alt for mye. Akkurat det synes jeg er et viktig problem stilling som bør diskuteres nærmere. I den forbindelse oppfordrer jeg folk til å lese innlegge mitt i november TFF og deretter delta i debatten.

HARALD .